

ukrdrama.ui.org.ua

Author	NATALIA VOROŽBYT
Play	ZLÉ CESTY
Original name / translated	Погані дороги
Translator	JÁN ŠTRASSER
Language of translation	Slovak
Copyright of original text belongs to	natavorozhba@gmail.com
Copyright of translation belongs to	Ján Štrasser

1

Keď som prvý raz prišla na Donbas, dali mi vyplniť dotazník, v ktorom som mala opísať svoj výzor, nejaké zvláštne znamenia. No... ak sa mi niečo stane, aby mohli identifikovať telo. Ale ja nemám nijaké zvláštne znamenia. Opíšem sa celá.

Volám sa Nataša, mám už štyridsať rokov. Som drobná, preto vyzerám mladšia. A mám veľký nos, pekné hnedé oči, tenké pery, malé prsia, chudé nohy a ruky. Keďže mám stresy, nemám správnu životosprávu a nie som v najlepšej kondícii. Som bledá a hapruje mi srdce. Budeš ma volať vrabček.

Teraz opíšem teba.

Voláš sa Sergej a máš tridsaťosem. Máš strednú výšku Nie, si trochu nižší. Si mocný, upravený, máš peknú postavu. Vyzeráš starší. Máš silný hlas, na hlave nepoddajné sivé vlasy, ostrihané na ježka, Máš hnedé oči, keď sa do nich zahľadím – mám pocit, že ma zajali, strkajú ma do tmavej pivnice a čaká ma neznáma hrôza. Veľmi túžim hľadiť do tvojich očí.

Veľmi sa ti chcem páčiť.

Ty si sa mi už zapáčil.

Zapáčil si sa mi, no nie na prvom stretnutí. Na druhom. Robila som s tebou rozhovor v kyjevskej kaviarni na ulici Šotu Rustaveliho. Bola teplá zima. Prišla som vyfintená, v červenom kabáte, ty si bol vo vojenskej rovnošate. Povedala som „ste veľmi pekný“. Na tvári sa ti pohl sval, uvedomila som si, že ti to je príjemné.. Si fešácky hrdina. Rozprávaš o vojne, o letisku v Donecku, je to moja téma. Kreslíš na servítke nový a starý terminál, kreslíš pozície nepriateľa, hovoríš názvy ťažkých zbraní. Takmer ničomu nerozumiem, no tvárim sa, že rozumiem. Si neprístupný a pohrúžený do seba, no priťahuje ťa môj záujem o vojnu. To je jediná cesta k tebe. Kreslíš jedinú cestu z letiska do tyla. Hovorilo sa jej cesta života. Máš drsné ruky.

„Pozrite sa sa, Natalia, po tejto ceste sa útočná brigáda sťahovala do tyla na vystriedanie. Aha, tuto stoja raketometry, tu húfnice a tu obrnené transportéry, sem strieľalo delostrelectvo a tu zhorel náš tank. V ten deň bol jeden mŕtvy a traja ranení. Štyroch separatistov roztrhala mína.“

Rozprávaš, hľadím na tvoje pery.

A potom idem do kina na dokumentárny film o vojne. Len pred chvíľou si mi o nej rozprával. A teraz sa dívam na film o vojne a ty si v nej. Okolo teba hrmia výbuchy. Si ozbrojený a dlho si sa neumýval. Aha, pred našimi očami umiera bojovník, mladý chlapec. Aha, tamto je ranený, aha, tam je mŕtvola. Aha, ty kričíš a vydávaš rozkazy. A mne nejde do hlavy, že tie výbuchy, výstrely a zomierania nie sú inscenované, že špina na tvojej tvári nie sú šminky. Že nie si akási opička Brad Pitt. A že si niekoho zabil naozaj.

Snažím sa modliť v jednom z chrámov Vydubeckého kláštora pri ikone mamy Márie. Vôbec to neviem. No prúdom mi tečú slzy. Prosím za dcérku, za mamu, prosím za mier na Ukrajine a zapalaujem sviečku za všetkých, čo zahynuli. No čestne vravím, že nie preto plačem. Plačem za tebou. Chcem mať s tebou lásku. Nehanbím sa prosiť, obťažovať pre to Najvyššieho.

No mama Mária všetko pochopila a odovzdala. Určite povedala – tá žena chce bolesť, pomôž jej. A na to si mi zatelefonoval: „Pod' so mnou na front. Ukážem ti front. Chceš?“ Kto by nechcel ísť na front. Všetci chcú ísť na front. Rozhodla som sa ešte prv, ako by som o tom premýšľala. Nevzala som termosku a sliepku, nevzala som nič, čo berú so sebou ženy, keď idú s mužmi na ďalekú cestu. Preto na benzínových pumpách jeme príšerné hotdogy a pijeme kávu, z ktorej je človeku na grkanie. Ty nepočúvaš hudbu vo svojom aute maskovanom kryciami farbami, fajčíš a zväčša mlčíš. Pred nami je rozbitá cesta. Pred nami je východ a vojna. Ty a ja sme celkom cudzí ľudia. Rôzne druhy zvierat. Prečo mi je tak pokojne a dobre? Odkiaľ sa berie šťastie?

Rozprávaš mi príbehy o doneckom letisku, je to moja téma.

„Separatisti si povedali, že dajú Putinovi darček k narodeninám – dobyjú letisko. Rozhodli sa použiť palebný systém Buratino. Je to zbraň hromadného ničenia. Ničí všetko živé v okruhu troch kilometrov. Naše velenie otvorene túto informáciu nepotvrdilo no ani nevyvrátilo, No najviac nás presvedčilo to, že separatisti začali od letiska sťahovať techniku aj ľudí. Dlhé mesiace obsadené a ostreľované letisko bolo o niekoľko hodín oslobodené. Rozľahlo sa strašné ticho. Prvé ticho na letisku. Celú noc sme sa pripravovali na koniec. Zavolať som dcérke, pomohol som jej s úlohami. Potom som sa dlho umýval vlhkými vreckovkami. Voda už dávno nebola. Spať sa nám nechcelo a niekto navrhol, aby sme našli pivnice. Dlhú sme ich hľadali, no nenašli sme ich. Ale pred Buratinom by nás aj tak neochránili. To nás utešilo. Ráno na nás z nepriateľskej strany začali strieľať tanky a začal sa útok. Neviete si predstaviť, ako sme sa potešili. Znamenalo to, že Buratiná nepoužijú.“

Sme čoraz hlbšie, čoraz bližšie k Donbasu. Ideme po rozbitých cestách popri vetkých biednych domoch a ja si pomyslím, aké je to všetko zúfalé. Povieš: „Aké je to všetko zúfalé.“ Ideme ďalej. Ideme popri borovicovom lese. Pomyslím si, že ni nič e je krajšie ako borovicový les. Povieš: „Nič nie je krajšie ako borovicový les!“ Ideme ďalej.

Prichádzame do Kirovgradu. Nikdy som nebola v Kirovgrade, dobrovoľne do takým miest nik nechodí. Zabočíme do vojenskej časti, dohováraš mi rozhovor s jedným skvelým veliteľom práporu. Štyri hodiny rozpráva veľmi smiešne aj menej smiešne príhody o doneckom letisku, mojej téme. Rozpráva príhody a ukazuje fotografie. Zrejme zabudol, že civilistom sa nemajú ukazovať ľudské telá roztrhané granátmi.

„Raz sme zabili troch separatistov a rozhodli sme sa ich uchovať v mrazáku – bolo ich na letisku veľa. Zamýšľali sme ich vymeniť za našich zajatcov, no tých mŕtvych nikto nehľadal. No a tak všetci traja ležali v mrazáku tesne pri sebe. Keď prišli nováčikovia, často používali mrazák ako stôl. A vždy, keď jedli, ktorýsi zo starých bojovníkov prišiel a efektne otvoril mrazák.“

„V jednotke, ktorú sme vystriedali v rámci rotácie, zmizol jeden kapitán. Nemohli ho nájsť. Raz sme sa chystali splniť bojovú úlohu, Vtom do úplného ticha zazvonil telefón. Nepatriť komu z nás. Veselá detské melódia znela odkiaľsi zo zničeného terminálu. Začali sme hľadať a našli sme telo ukryté pod troskami. Bol to ten stratený kapitán. Vo vrecku mal telefón, na

ktorý mu volala mama. Zdá sa, že ho omylom zabili vlastní a potom ho ukryli“.

Ty a ja prespíme v hoteli, ktorého názov mu ani trochu nezodpovedá – Palác. Dvojposteľová izba. Uložíš sa na tú, čo je vpravo, k hlave si nežne uložíš samopal a pištoľu, dvakrát, trikrát vzdychneš a zaspíš. Priveľmi rýchlo na to, aby som ťa mohla z niečoho podozrievať. Chrápeš. Celú noc som ako na ihlách. Nie preto, že pred očami mám fotografie veliteľa práporu, ktorý zabudol, že civilistom sa nemajú ukazovať ľudské telá roztrhané granátmi. Ani preto, že chrápeš. Som ako na ihlách z jediného dôvodu – chcem ťa.

Predstavujem si, aké by to mohlo teraz byť. Ako vstávaš a ideš ku mne. Alebo vystieraš ruku v tme. Alebo nie, pánovito povieš – pod' sem. A ja idem do tvojej tmavej postele. Ale nie. Nevoláš ma. Ležíš na susednej posteli, si zviaza obložené zbraňami, a chrápeš.

„Bol som ranený, preto som musel odísť z letiska do Pieskov s chlapcami, ktorých prišli vystriedať. V poslednej chvíli do auta vhodili vrece s mačencami. Mačku trafila guľka, mačence ostali, vojakom bolo ľúto nechať ich tak, rozhodli sa ich odviezť. Pravda, zabudli to povedať šoférovi. A tak ideme a dostávame sa do šarvátky. Začínajú na nás strieľať, do auta dopadne niekoľko granátov, motor niekoľkokrát zdochne, nevedno ako opäť naskočí, vrece s mačencami sa rozviaže a rozhodí ich po celom aute. Šoférovi nejde do hlavy, že auto stále ide, čo je to kurva za zázrak. No keď naňho začnú padať mačence, totálne mu zahrabe. Myslí si, že má delírium tremens, že nás už zbombardovali a sme v pekle. Nemôžem mu nič vysvetliť, strácam vedomie. Keď som sa prebral, došlo mi, že som v akejsi poľnej nemocnici. Kde sú chlapci, čo je s mačencami a auto, neviem ani hovno. Pýtajú sa ma, koľko mám rokov, aké choroby som prekonal, automaticky odpovedám Zrazu počujem, že sestrička hovorí chirurgovi: „Strácame ho“. Chystajú sa pichnúť mi narkózu a operovať. Spomeniem si na všetky príbehy o tom, ako raneným počas operácie vyrezávajú orgány. Nahmatám vo vrecku granát, vytrhnem poistku a vyťahnem ho. „Počujte, vy kokoti, budete ma operovať bez narkózy. A ak vám odídem, odídeme všetci spolu.“ Operujú ma bez narkózy, jeden z medikov omdlie, ja držím granát, do riti... Operácia sa podarila.“

Ako zvláštne prišla ku mne láska. V akom zvláštnom sprievode.

Cesta. Prázdne benzínové pumpy. Prvé kontrolné stanovištia. Prví vojaci. Prvá obrnená technika pred nami. Prvá noc na prvej vojenskej základni. Dôstojníci majú šašlíky, koňak a nemajú nijakú motiváciu bojovať. Ty máš gitaru a motiváciu. Ja mám diktafón a haprujúce srdce.

Keď vezmeš gitaru, zabúdam na to, že môj niekdajší chlapec je naslovovzatý znalec klasiky a pohádza gitarou a spevom pri hodovaní. Dôstojníci a ja zbožne hľadíme na teba a pridávame sa neistými hlasmi. Jeden dôstojník si ťa nakrúca a video dáva na fejsbuk. Sto, dvesto, tisíc lajkov. Naše ženy sa posledný rok bláznia za vojakmi. Jedna moja známa si dokonca dala vytetovať „Za výsadbárov“. Teraz som sa aj ja zbláznila.

Dôstojník, ktorý ťa nakrúca, fičí na sociálnych sieťach. Raz zverejnil bezočivé video, adresované nepriateľom z obsadeného letiska. A teraz má na fejsbuku päťdesiat tisíc followerov. Ženy mu píšú „si hrdina“ a „chcem mať s tebou dieťa“.

Nocujem v dôstojníckych kasárňach, kam nevkróčila noha ženy. Spím v spacom vaku na rozkladacom lôžku. Ty chrápeš na susednom. Ty zrejme nepočuješ, ako chrápeš, lebo máš vnútorné zranenie a ohluchol si na ľavé ucho. Inak tu chrápu všetci dvanásť dôstojníci, no my sme si predtým poriadne vypili, preto takmer spím.

V tejto miestnosti sa nekúri, nie je to sprcha ani záchod. K verejnému záchodu treba ísť po mazľavom blate asi tristo metrov. Zato je tu plazmový televízor, ktorý darovali dobrovoľníci. Vo dne v noci na plochej obrazovke plávajú módni krásavci a krásavice. Pestrí vyparádení šoumeni vtipkujú o politike. Zobudím sa a vidím chrbty bojovníkov. Aj tvoj. Stojíte tvárami k obrazovke, v rukách sa vám parí z kávy. Za vašimi chrbtami sa môžem potichu obliecť, dokonca sa poumývať vlhkými obrúskami.

Voľakedy som sa zvykla hádať s bývalým manželom, a aby som ho definitívne neznenávidela, predstavovala som si, že odchádza na vojnu. Predstavovala som si jeho nešťastný inteligentný chrbát, plecniak na chrbte. Predstavovala som si, ako odchádza do diaľav, taký záber zo starého sovietskeho filmu o vojne. Hľadela som na jeho vzdalujúci sa chrbát, plakala som a všetko som mu odpúšťala.

Tieto chrbty pred obrazovkou sú celkom iné. Mocné, rovné. No mne sa aj tak chce plakať a odpúšťañ.

Tvojmu rovnému chrbtu.

Akoby do teba zastrčili tyč. Máš v sebe rovnú pevnú tyč, nezlučiteľnú so životom. A ešte sa ponášaš na vyschnutú rastlinu v púšti. Keď na teba hľadím so všetkou láskou, akej je schopná moja podlá spisovateľská duša, a ty cítiš môj pohľad, akoby si sa naplnil vlhkosťou a tvoje črty sa vyhladia. Je to krátkodobý efekt, no umožňuje mi pochopiť mieru tvojej osamotenosti a zdivočenia.

Cestou do Mariupolu nemôžeme nájsť miesto, kde by sme sa najedli. Už sa stmieva, čoraz zriedkavejšie sa vyskytujú obývané miesta. Chceš, aby som sa najedla. Napokon v akomsi mestečku nás obsluhujú tri dievčence, zjavne stredoškolačky. Kaviareň, presnejšie krčma pri ceste, je zle osvetlená, no ich pekné mladé tváre žiaria v v šere. Pripomínajú malé vystrašené vtáčence. Kto vás tak vystrašil?

„Raz sme sa s mamou pohádali na chodbe. Mala hlúpy zvyk nevyzúvať sa pri vchodových dverách, ale zablatená prejsť celou chodbou a vyzuť sa až pred obývačkou. Strašne sme sa pohádali. Nakričali sme na seba. A o niekoľko minút zaznel výbuch. Bol to prvý výbuch v našom meste. Bol strašne silný. Mama a ja sme okamžite zabudli na našu hádku. Mama sa vrhla na mňa s výkrikom: „Dcéra!“ Dcéra!“ Sadli sme si medzi zárubne dverí, ako nás učili správať sa počas bombardovania. Mama chytila hysterický záchvat, plakala a opakovala: „Dcéra!“ Nikdy nezabudnem na to „dcéra“, nikdy predtým mi tak nehovorila.

„Keď som bola malá, v našom dvore bolo veľa chlapcov. Dievčatá boli len dve a ostatné deti boli chlapci. Radi sme sa hrávali na „svadbu“. Tú hru vymyslel chlapec Kost'a, bol od nás starší. Ja som vždy bola nevesta. A Kost'a svedok. Dávala som si na hlavu tylový závoj. Rodičia vyniesli na dvor stôl, čaše. Môj ženích Saša mal na starosti hostinu. Rád si zajedol a zrejme preto sa s radosťou ženil. Namáčal chlieb do vody a posýpal ho cukrom. Raz som nenašla tyl na závoj. Vzala som nožnice a odstrihla kus novej záclony v obývačke. Mama mi nenadávala. Odložila ten kúsok tylu, doteraz leží v skrini. A svedka Kost'ovu zabili vlani v lete, trafil ho granát. Často si spomínam na naše svadby.“

„Keď sme sedeli v pivnici, bola tam s nami rodina s malým dievčatkom... mohlo mať také tri roky. Celý čas boli počuť výbuchy. Aby sa nebálo, rodičia jej povedali, že je to oslava. A tak po každom výbuchu dievčatko kričalo: „Hurá!“

Čašníčky priniesli rezne, zemiaky a šalát. Dávaš si dvojité porciu. Máš rád mäso aj zemiaky. Na fronte je strašná strava. Raz sme boli na základni pri mori, jedla som tam makaróny s mäsom a takmer som hodila šabl'u. A tak sme vtedy chodili jesť chlieb a tuniaka z konzervy na pláž. Nevie, koľko dní sme strávili spolu, koľkokrát sme stáli pri sebe na vzdialenosť bozku a spali v kasárňach na vzdialenosť vystretej ruky. Zrejme si sa dnes pre niečo rozhodol, keď si vzal k moru konzervy a víno.

Po anexii Krymu v našej krajine ostalo len málo mora. Azovské, skromné more pre chudobných. Bolo tu sanatórium. Dobrovoľníci tu teraz majú vojenskú základňu. Prázdna pláž a pozdĺž brehu borovice. Niet nič krajšie ako borovice.

Na druhej strane zálivu dunia výbuchy a krásne sivé kúdoly dymu sa dvíhajú ako fontány po celom horizonte. Tam je dedina Širokino a línia frontu. Teraz sa tam muži navzájom dojednávajú z raketometov. Marcové slnko je také jasné.

Prvý raz ma pobožkáš. To ty rozhoduješ, ako a kedy to spraviť. Ja nerozhodujem o ničom. Podlamujú sa mi nohy, Nemôžem stáť. Je to po piči úžasný pocit, je to ono, je to presne ten záber z filmu o láske, o ktorej som sa toľko napozerala a napočúvala a precitovala som ju u druhých, no nie u seba. Vitaj, láska. Na tvoju počesť vybuchujú granáty na druhom brehu. Na tvoju počesť niekomu odtrhlo nohu.

Aké podlé je rozprávať o láske na vojne, o prvom bozku na pozadí výstrelov. A aké je to všetko až bezhranične krásne. Priam cítim, ako mi všetci závidíte a zároveň si odplývate. Mám vám porozprávať o našom sexe?

Neviem si predstaviť, čo spraviš, keď sa dozvieš, čo rozprávam o nás nasýtenej verejnosti. Zastrelíš ma dôstojníckou pištoľou? To isteže nie. No presne viem, že sa nazlostíš a okamžite zrušíš so mnou. všetky vzťahy My však aj tak nemáme nijakú budúcnosť. Zavriem oči a nevidím nijakú našu budúcnosť.

Teba srdí môj spôsob života a moja tolerantnosť, mňa ľaká tvoj radikalizmus. Tak strašne žiarliš, že si to nikdy nepriznáš. V Kyjeve na mňa čaká mladý vegetarián. A niekde v Rovne na teba čaká iná žena s veľkými prsiami. Je mladšia ako ja, má upravené nechty a vie piecť bravčové.

Pripojím sa na jej profil na fejsbuku. Panebože, to je ale krava. V jednom kuse postuje recepty na pirohy a postupy na schudnutie. Doslova: recept na piroh a a ďalší post – ako schudnúť o osem kilogramov. A ešte preposiela citáty známy spevákov? „No a čo, že máš pravdu, ak tvoja žena plače...“ „Keby žena bola mužom a uvidela sa jeho očami, zamilovala by si v sebe každú štrbinku...“ Krava, krava, tvoja žena je strašná krava.

Predstavujem si, že ťa ranili. Prídem do nemocnica, bude tam ona. A možno ešte niekto. Ako si ťa podelíme? Budeme ti liečiť každá svoju časť? Ak ťa zabijú, bude nám ľahšie. Krava bude tá oficiálna vdova, bude plakať pri truhle. Ostatné budeme stáť bokom, hodnotiť sa navzájom podľa výtvaru, podľa miery trúchlenia. Ach, táto sa priam hádže o zem... Dvakrát sa s ňou vyspal. A hentá smúti hrdo – je to jeho prvá žena.

Keď zomrel môj tatko, na jeho pohrebe bolo päť či šesť žien, ktoré sa správali ako vdovy. Postupne si brali slovo a rečnili... Spomínali, ako ich ľúbil on a ony jeho... A keď ho spolopnili, jedna z nich pristúpila ku mne a povedala: „Tolik mi dlhuje 300 dolárov...“

A veď môj tatko nebol hrdinom, kedysi dávno bol hrdinským milovníkom, no pred smrťou bol šesťdesiatročným invalidom po troch infarktoch. A pri truhle oňho bojovalo šesť žien. Čo bude, keď zabijú teba – strašná predstava. V plnom rozkvetu, frontový hrdina, líder, vlastenec... A keď príde na mňa rad rečniť – čo poviem?

„Drahé ženy, spolubojovníci, príbuzní... Prvú noc sa mu nepostavil. Práve vtedy, keď sme sa po týždni čakania, kasární, bozkov pri mori napokon ocitli v byte s pohovkou, sprchou a čistou posteľou...“ Keď si zvesil zo seba samopal, puzdro s pištoľou, rovnošatu, spodnú bielizeň a všetku tú strašnú vojnu – nepostavil sa ti. Ba ani sa len nepokýval. Zmocnila sa ma hrôza. A zasa si chrápal, no ja som celú noc nespala. A premýšľala som, že taká je to realita, taká je to láska. A že som ochotná niesť túto lásku, aj keby sa ti nikdy nepostavil... Budem ťa jednoducho ovoniavať. Ty tak voniaš, nevedela som, že chlap môže tak pekne voňať. Zaujímalo by ma: voňal takto len mne, alebo aj vám? Toto im poviem. Ale radšej nie, No, možno to poviem. Lebo ostatné ženy budú vraviť, že pri nich sa ti postavil. Že mali s tebou fantastický sex. No ja sa budem aspoň od nich odlišovať. Že mám byť ticho? No ja som to už povedala, prepáč... Nestrieľaj, upokoj sa. Tu ťa nik nepozná. A pochovávať ťa neprídem. Bude ťa mať kto.

Zabijem ťa a oplačem vo svojom scenári o doneckom letisku. Vysvetlil si mi, prečo kozáci majú tam veľa piesní o svojej smrti – takto si ju skúšali za života, aby sa nebáli. A nebáli sa. Zrejme.

A ak ťa zatvoria, ak začnú zatvárať všetkých dobrovoľníkov? Ako ťa budeme čakať? Podľa poradia? Ako budeme s tebou chodiť na rande? Ja určite vypadnem. Ja neviem bojovať za svoje šťastie.

No najstrašnejší záver bude, ak jednoducho odídeš do Rovna a budeš šťastný s jej prsiami a nechtami. Panebože, žite dlho a šťastne!

Mama Mária, nemáš pre nás iný záver?

Dávaš si dole z krku a na môj krk vešiaš trojzubec, symbol nezávislosti ukrajinského národa. Prešiel si s ním vojnu. Kožená šnúrka vsala špinu aj pot z tvojho tela, lebo keď ste bránili letisko, neumývali ste sa celé týždne. Zakaždým keď sa budem umývať, budem sa ho dotýkať a spomínať na to. Potom sa šnúrka pretrhne a ja budem nosiť trojzubec na retiazke. Potom ho stratím. Ale teraz si ho dávaš dole z krku a vešiaš ho na môj krk ako medailu. Cítim závažnosť chvíle. Pýtam sa, ako sa ti môžem odvdáčiť.

Naznačíš mi, aby som si na chodbe hotela kl'akla pred zrkadlo, a rozpínaš si nohavice. Koľko len chceš, miláčik. Každú medailu si treba zaslúžiť. Zasluhujem si ju a ty hľadáš do zrkadla.

Akými smiešnymi prkotinami sa ľudia zaoberajú, povedal si po sexe. Zrejme toto naozaj vyzerá smiešne. Kl'ačať na chodbe pred mužom v rovnošate, ktorý premýšľa o poslaní ukrajinského vlastenca. Poslanie ukrajinského vlastenca slúžiť národu, chrániť územnú celistvosť a nezávislosť štátu. Nehrabať sa do politiky, no nútiť politikov pracovať pre blaho krajiny a národa. Ak to bude nevyhnutné, položiť život za územnú celistvosť Ukrajiny.

Počas orálu sa možno nakaziť presvedčením, to ste nevedeli?

Vezieš ma domov. Vieš takisto ako ja, že pred nami je pomalé a bolestné odtŕhanie teba odo mňa, mňa od teba, ktorý si bol nakrátko celý. A ani jeden vlastenec, do riti, nepoloží život za našu celistvosť.

Ľubov Andrejevna z benzínovej pumpy nás na spiatočnej ceste hostí slanými nakladanými uhorkami. Vlni v lete ich zbierala a nakladala do soli počas bombardovania. Aj s manželom sedeli týždeň v pivnici a medzi ostreľovaním odskakovali do záhrady a zbierali uhorky, aby neprezreli. Uhorky sú vynikajúce, jednoducho vynikajúce. Len škoda, že nepijem vodku. Teraz by som si dala vodku.

2.

Pri predajnom stánku sedia asi pätnásť-šestnásťročné dievčiny. Lúskajú semiačka.

Prvá. Adam mi daroval rúž.

Druhá. A mne Bizon šampón a kondicionér. Skúste mi vlasy.

Druhé dve dievčiny sa jej dotknú vlasov.

Prvá. Hodváb. (*Tretej*) A ty si čo dostala?

Tretia. Ja... Tuto. Semiačka.

Prvá. To sa neráta. Dal ti semiačka a basta. A darček?

Tretia mlčí, lúska, hľadí do tmy.

Druhá. Neboj, ešte ti dá. Popros ho o darček. Vari len nie je škrob.

Prvá. Ak ti nedal hned', už ti nedá

Tretia. On nie je škrob.

Prvá a druhá si vymenia významné pohľady.

Tretia. Ujovi Koľovi dal vrece kapusty a vedro cvikle.

Prvá. Čo s tým má ujo Koľa?

Druhá. Čo s tým má ujo Koľa? Vari on chodí s ujom Koľom?

Tretia. Nie, on nie je škrob.

Dievčiny si odfrknú.

Mlčky lúskajú semiačka, hľadajú na vojakov, ktorí vchádzajú do stánku a vychádzajú z neho s rôznym tovarom.

Prvá ožije.

Prvá. To je ich veliteľ.

Druhá. Hej. Vraj to on vyhodil do vzduchu kontrolné stanovište, kde slúžil Vovkov tatko.

Prvá. Opaľoval moju mamu.

Druhá. Vovkov tatko?

Prvá. Veliteľ. Ale aj Vovkov tatko. Moju mamu všetci opaľujú.

Druhá. Je to fešák.

Prvá. Veliteľ?

Druhá. No hej... Ale ona ich nenávidí. Zbila ma, že som s ukrajinskými vojakmi...

Druhá. Ja donesiem domov mäsové konzervy a koňak a nebijú ma.
(*Tretej*) A teba?

Tretia. Ani mňa nebijú.

Druhá. Aspoň ti nadávajú?

Tretia. Dá sa povedať.

Prvá. Vynadali ti?

Tretia. Vynadali.

Druhá. Zato mňa spolužiaci začali bojkotovať. Povedali, že som ukrajinská štetka. A ja som povedala, že Bizon ich všetkých dojebe a budú držať papule. No teraz nikto so mnou nefajčí, nikto mi nedá opísať.

Prvá. A ako sa to dozvedeli?

Druhá. Nieкто ma nabonzoval. Nejaká sviňa.

Prvá. Asi to bola Krava. Tá všetkých fízluje.

Druhá. Sviňa jedna. Mali by sme si na ňu počkať zajtra po škole.

Prvá. Jasné. Už ma dávno svrbia ruky. Vieš čo, radšej jej zajtra v hajzli strčíme hlavu do misy.

Druhá. Super!

Prvá (*Tretej*). Malá, pôjdeš s nami?

Tretia. Zajtra nemôžem.

Druhá. A to už prečo? Zastali sme sa ťa, keď ťa bil Králik.

Tretia. Zajtra neprídem do školy.

Druhá. Tak pozajtra.

Tretia. Uvidíme.

Prvá. Teda, ty si nejaká fajnová.

Druhá. Preboha, baby, nenadávaťe si. Som taká rada, že som sa vrátila domov z evakuácie... Išla som sa zblázniť v tom Berďansku. Akože všetko je super, more, a mne sa zvierajú žalúdok – čo je s tatkom, čo je s mačkou. Potom som sa vrátila, vykračujem si po meste a počujem streľbu... Tak sa mi uľavilo... som doma! Zastala som uprostred ulice a usmievam sa ako taký debil. A vtom ku mne prišiel Bizon, vraví, čo je, točí sa ti hlava? Utekaj do pivnice! Tak sme sa zoznámili.

Z tmy počuť hvizd. Druhá ožije,

Druhá. Padám, baby, padám.

Pobozká kamarátky a odchádza do tmy. Ostatné dve chvíľu sedia mlčky.

Prvá. Nie náhodou ju bojkotujú. Bizon nie je jej prvý. To ona nie z lásky.

Tretia. A ty z lásky?

Prvá. No jasné. My sme ako v tej rozprávke o Júlii, všetci sú proti nám a my sme proti všetkým. Adam je môj prvý. A ako je to s tým tvojim?

Tretia mlčí.

Prvá. Aspoň si sa s ním bozkávala? No tak, neondej sa.

Tretia mlčí.

Prvá. Tak si sa s ním ani nebozkávala.

Tretia mlčí.

Prvá. Ak chceš ostať pannou – rob to ústami alebo do zadku. Ale do zadku to bolí.

Tretia mlčí.

Prvá. Si hluchonemá?

Tretia. Nie. Ale nechcem sa o tom rozprávať.

Prvá. Sme kamarátky. Musíme sa rozprávať o všetkom. Ako sa inak dozvieš pravdu?

Tretia. Opýtam sa.

Prvá. Chceš vedieť, čo o tvojom Marsovi povedal Adam?

Tretia. Nechcem.

Prvá. Potrebuješ to vedieť.

Tretia. Keď to budem potrebovať, spýtam sa.

Prvá. Čo si taká agresívna? Budeš na ocot.

Z tmy zaznie hvizd, celkom iný ako prvý.

Tretia. Chod'.

Prvá. To je Adam... Idem. Potom ti aj tak všetko porozprávam.

Bozkávajú sa. Prvá odchádza do tmy.

Tretia vysedáva na lavičke. Už ani semiačka nelúska. Občas sa z tmy ozvú hvizdy, no ani jeden nie je jeho. Na tie hvizdy odchádzajú iné dievčence.

Prichádza staršia žena s unavenou tvárou, má neupravené sivé vlasy. Ticho si prisadne. Keď ju dievčinka zbadá, zachmúri sa a odsadne si od nej na druhý koniec lavičky. Dievčinka opäť lúska semiačka a šupky zlostne vyplúva pod nohy. Nejaký čas tak sedia.

Žena. Daj mi semiačka.

Dievčina mlčky lúska semiačka, potom predsa len odsype žene do dlaní. Sedia, lúskajú.

Žena. Tak čo? Je pozde, poďme domov.

Tretia. A čo tam?

Žena. Kukneme telku. Bude seriál „Vezmi si ma“.

Tretia. Nechcem.

Žena. Prečo? Už si vynechala tri diely...

Tretia. Nechcem sa dívať na ruskú televíziu.

Žena. Kukneme inú.

Tretia. Nemáme inú.

Žena. Pustíme si kazetu.

Tretia. Nechcem. Chod' sa pozerať sama.

Žena. Nikam nejdem. Sľúbila som tvojej mame, že ťa dovediem...

Tretia. Kam ma chceš doviest'?

Žena. Do dospelosti.

Tretia. Dovedieš ma do blázinca. Chod' domov.

Žena neodbytné sedí.

Žena. Máš len mňa.

Tretia. Viem.

Žena. Nikto ťa nepotrebuje okrem mňa.

Tretia. To teba nikto nepotrebuje.

Žena. Ani mňa... Daj mi ešte z tých semiačok.

Dievčina jej dáva semiačka. Žena si ich vezme, no nelúska ich.

Žena. Ani on ťa nepotrebuje.

Tretia. Ehm...

Žena. Voľakedy tu nebol tento stánok. Voľakedy tu bola len lavička.

A sedeli sme tu s kamarátkami. Naši chlapi šli z práce a my sme ich tu čakali. Naši orli sa vracali z bane. Teraz je všetko iné. A on sa ti povysmieva a odíde.

Tretia. Babka, choď domov. Ja teraz domov nejdem.

Žena. Zajtra musíš ísť do školy.

Tretia. Prvá hodina je telocvik. Pôjdem až na druhú.

Žena. Už tu sedíš veľmi dlho. Nepríde.

Tretia. Jasné, že nepríde, keď tu budeš strašiť.

Žena. On sa ma bojí?

Tretia. On sa nebojí ničoho.

Žena. Lebo je fašista.

Tretia. Nie je fašista.

Žena. Pomelú nás do fašírok, keď budú ustupovať.

Tretia. Si pristará na fašírky.

Žena. Nejde mi o seba.

Tretia. A prečo nás doteraz nepomleli?

Žena. Lebo majú veľké platy.

Tretia. Nebudú ustupovať. Choď domov.

Žena. Zapletiem ti vlasy.

Tretia. Nedotýkaj sa ma. Keď príde, nezoznámim vás, poviem, že ťa nepoznám. A ani ty nehovor, že ma poznáš.

Žena. Ako to? Veď ja ťa poznám. Od tvojho narodenia. Keď ťa Lena rodila, sedela som za dverami a modlila som sa. A keď si umierala na čierny kašeľ, aj vtedy som sa za teba modlila a nosila som ti polievky. A keď si sa stratila v obchode, tiež som...

Tretia. Zakazujem ti modliť sa za mňa! Modlila si sa za mamu a zomrela. Všetci, za ktorých si sa modlila, zomreli. Nemodli sa na mňa.

Žena (*prežehnáva sa*). Bože môj...

Tretia. Nie!

Hodí jej semiačka do tváre.

Mlčky sedia na lavičke.

Žena. Pôjdem na veliteľstvo a poviem, že ťa znásilnil a poplietol ti hlavu.
A zavrú ho na doživotie. A vyhodia ho z armády.

Tretia. Ak to spravíš, pustím si plyn. Otvorím všetky horáky, rozumieš?
A odídem zo školy.

Žena. Janočka...

Tretia. Neopováž sa mi tu plakať.

Žena. Nebudem... Poďme domov, upečiem zemiaky. Pokukáme telku...

Tretia. Nie.

Žena. Daj si aspoň polievku.

Vytiahne kastról s polievkou.

Tretia. Daj to preč. Fuj. Robíš mi hanbu.

Žena. Nechcem, aby si sa túlala hladná. Prosím ťa, zjedz voľačo. Sľúbila som tvojej mame. Ak sa naješ, odídem, nech ťa čert vezme, trtkaj si s kým chceš.

Dievčinka si vezme polievku a nenávistne ju chlípe.

Tretia. Jem. choď už.

Žena. A kastról?

Tretia. Donesiem.

Žena. Kde ho necháš?

Tretia. Buď pôjdeš domov alebo nebudem chlípať tvoju polievku.

Žena. Daj ho do vrecúška a polož pod tento krík, potom ho odnesiem.

Tretia. Dobre.

*Žena položí vrecúško, odíde, no vidieť, že neodišla, ale stojí pod stromom.
Dievčinka je polievku.*

Cítiť podzemné nárazy od neďalekých výbuchov.

Žena sa rýchlo vracia.

Žena. Počuješ? Strieľajú na Debaľcevo.

Tretia. A čo?

Žena. Nepríde. Hneď ho zavolajú do práce.

Tretia. Do riti... To pre teba. Prišla si a je to tu.

Dievčina zúrivo vylieva polievku na zem.

Žena. To nie je moja vina.
Tretia. Ak ho zabijú, otvorím všetky horáky...
Žena. Nezabijú ho.
Tretia. Ako vieš?
Žena. Ja viem všetko.
Tretia. Ak ho zabijú.
Žena. Pomodlím sa zaňho.
Tretia. Ty sa nemodlíš správne!
Žena. No tak sa nebudem. Zabíjajú tam len našich.
Tretia. On je môj.

Silný výbuch celkom blízko.

Žena. Pôjdeš domov alebo do krytu?
Tretia. Poďme domov... Nie, nechcem... Do krytu.

Pomaly idú do krytu. Dievčina sa obzerá v nádeji, že on predsa len príde.

Poznámka autorky:

Rozprávajú sa bez emócií, nekričia. Unavili ich hlasné zvuky. Rozprávajú sa pokojne. Dievčina môže len raz vykriknúť „nie“, keď žena vysloví „Bože môj!“ Ani to nie je záväzné.

3

Kontrolné stanovište pri zbombardovanej benzínovej pumpe. Pred kontrolným stanovišťom zastane auto, ktoré ide smerom na front.

Ozbrojený vojak v okuliaroch kontroluje doklady.

Vojak. Vaše doklady. Kam idete.

Šoférova ruka podáva do okna štósik dokladov spolucestujúcich. Vojak ich pozorne študuje.

Vojak. Prečo idete do Popasnej? S akými organizáciami ešte spolupracujete? Čože? Takú nepoznám... Máte veľa ruských víz. Často chodíte do Ruska? Ako tam nažívajú naši bratia? Tak im odkážte, nech zmiznú odtiaľto do piče. Šťastnú cestu.

Prichádza ďalšia auto, ktoré ide smerom na front.

Vojak. Vaše doklady...

Vojak trpezlivo čaká. Cestujúci podáva doklady. Vojak ich študuje. Uprie pohľad na cestujúceho.

Vojak. Galina Sergejevna?

Riaditeľ. Čože?

Vojak. Galina Sergejevna Nakonečná, rok narodenia 1975... Sedí to?

Riaditeľ. Panebože! To je moja žena.

Vojak. Preukaz totožnosti jej manžela náhodou nemáte?

Vojak trpezlivo čaká, kým šofér hľadá svoje doklady.

Vojak. O čo ide?

Riaditeľ. Nerozumím tomu... Ja... Ráno som si to vzal z chladničky...
Myslel som si, že je to môj preukaz.

Vojak. Vystúpte z auta.

Riaditeľ. Doparoma... Môžeme zavolať mojej žene... Potvrdí vám to...

Vojak. Vodičský preukaz?

Riaditeľ. Mám ho v preukaze totožnosti.

Vojak. Tu nie je.

Riaditeľ. No iste, veď to je Galin preukaz. Doparoma... Zavolám Gaľu
a dám vám ju k telefónu? Všetko vám potvrdí.

Vojak. Načo je nám Gaľa. (*Hovorí do vysielacky.*) Veliteľ, je tu šofér bez dokladov.

Z bunkra vyjde veliteľ kontrolného stanovišťa, zlostný, otláčený. Je oveľa nižší ako vojak.

Vojak. Aha.

Ukazuje manželkin preukaz. Veliteľ sa doň díva, nazrie do auta.

Veliteľ. A kde je Galina Sergejevna?

Riaditeľ. V práci. Dnes má druhú zmenu v nemocnici.

Vojak. Vraj si pomýlil preukazy.

Veliteľ. Vystúpte si z auta.

Šofér vystúpi z auta. Tacká sa. Veliteľ potiahne nosom.

Veliteľ. Veď je nadrbaný.

Riaditeľ. Ja som náš... Ja som z Popasnej, chlapani... Čo bude so mnou?

Veliteľ. A ty si čo myslíš? Ožratý a bez dokladov prechádzaš cez kontrolu na vojnovom území. Čo máme s tebou spraviť?

Riaditeľ. Oslavovali sme s vašimi chlapcami... Naša škola vyhrala súťaž a vojaci nám blahoželali...

Veliteľ. Dočerta, čo za škola?

Riaditeľ. Tretia. Hen, za tým vežiakom.

Veliteľ. Nerozhadzuj rukami!

Vojak. Ruky za chrbát, tvárou na kapotu!

Vojak ukladá riaditeľa na kufor auta.

Veliteľ. Otvor kufor!

Riaditeľ leží tvárou na kufri.

Riaditeľ. Mám ležať či otvárať? Doparoma...

Vojak. Otváraj!

Riaditeľ vstane, otvorí kufor. Vojak kontroluje batožinový priestor.

Riaditeľ. Som riaditeľ školy číslo tri. Všetci ma tu poznajú, spýtajte sa koho chcete.

Veliteľ. Počuj, riaditeľ: Od šestnástich rokov sa všetkým ľuďom vydávajú preukazy totožnosti, aby sa ich nikto nemusel vypytovať, kto sú.

A v čase vojny sa normálny človek bez preukazu nejde ani vysrať, nie to voziť sa po kraji. Ako si sa dostal odtiaľ sem bez preukazu? Šiel si cez toto kontrolné stanovište?

Riaditeľ. Tadeto?

Veliteľ. Zle počuješ?

Riaditeľ (*spomína si*). Prešiel som tadeto so svojim preukazom.

Vojak. Ktorý si si zabudol doma na chladničke?

Riaditeľ. Do riti... Takže som ich vzal oba, ženin aj svoj... Že by niekde v aute? Hneď... Možno mi vypadol pod nohy...

Veliteľ. Tomu sa hovorí protirečivé výpovede.

Vojak, ktorý študuje obsah batožinového priestoru, nahlas hvizdne.

Vojak. No do piče...

Veliteľ nakukne do kufra, aj on hvizdne.

Vojak (*zvrieskne*). Ruky za chrbát, tvárou na kapotu!

Pomôže riaditeľovi padnúť na kapotu.

Veliteľ vytiahne z kufra samopal kalašnikov.

Riaditeľ. Chlapci, ja viem, že mi neuveríte a vysmejete ma... Ale ten samopal nie je naozajstný!

Veliteľ. Čože?

Riaditeľ. Je to maketa... Darovali ho deťom.

Veliteľ. Akým deťom?

Riaditeľ. Mojim, z mojej školy, starším žiakom.

Vojak študuje samopal.

Veliteľ (*vojakovi*). Maketa?

Vojak. Aká maketa? Naozajstný.

Riaditeľ. Vojaci z našej jednotky ho darovali dnes po súťaži... Deťom.

Veliteľ. Podľa teba naša armáda vyzbrojuje deti?

Riaditeľ. Na hodiny vojenskej prípravy, maketa, na cvičenie. Zavolajte majorovi Kostenkovi.

Veliteľ. V našej jednotke taký major nie je.

Riaditeľ. Akože nie je? Ste predsa národná garda?

Veliteľ. Sme prápor Krinického.

Riaditeľ. Vy nepoznáte majora Kostenka? Taký plešivý... Chýba mu prst.

Veliteľ. Mlč.

Vojak. Čo spravíme?

Veliteľ. Zavolám na štáb. A riaditeľ'a do zemiľanky. Posedíš si s našimi potkanmi, riaditeľ', a hneď vytriezvieš. Prídu kontráši, všetko sa vyjasní.

Riaditeľ. Chlapci, ja od rána učím! Dovoľte mi zavolať aspoň žene.

Veliteľ (*do vysielacky*). Liberál, príjem... Tu Anker. Áno... Zadržali sme... Opitý za volantom, bez dokladov, s kalašnikovom v kufri. Tvrdí, že je riaditeľ školy. Protirečí si vo výpovediach... Áno... Plus.

Riaditeľ (*zúfalo kričí do telefónu*). Vy nepoznáte majora Kostenka?! Kurva, za koho tu bojujete?!

Veliteľ (*odtrhne sa od vysielacky*). Čo?

Riaditeľ (*zľakne sa*). Taký plešivý, chýba mu prst.

Veliteľ. Komu chýba prst?

Riaditeľ (*zvädne*). Nikomu..

Veliteľ. Za koho tu bojujeme?

Riaditeľ. Dobre, chlapci... Odved'te ma do zemiľanky, Robte čo chcete. Previnil som sa. Len mi dovoľte zavolať žene.

Veliteľ. Ja osobne bojujem za to, aby sa moja dcéra raz nezobudila uprostred vojny, ako vaše deti. A aby sa neskrývali po pivniciach, kurva. Aj keď ja tu už nebojujem, ja som tu múr medzi domovom a mordorom. A budem tu múrom do poslednej chvíle, neprebijete ma. A ešte tu stojím preto, aby ožratý riaditeľ školy nevozil v kufri samopal... Aby takých riaditeľ'ov odstavili od detí na vzdialenosť

výstrelu z dela. Neviem, čomu ich ty učíš, akú vlast' majú milovať.
S akou zástavou by si jazdil...

Riaditeľ prikyvuje, neodpovedá. Veliteľ sa vzrušil, len s námahou sa upokojuje.

Veliteľ. Kurva, že za čo tu bojujem...

Riaditeľ. Tuším som vytriezvel, naozaj...

Veliteľ. Aká škola?

Riaditeľ. Naša škola je výborná... Tretia. Pletieme pre vás maskovacie siete.

Vojak. Áno, je to tak, berieme ich od nich...

Veliteľ. Kontrarozvedka posúdi, kto čo pletie a komu.

Riaditeľ odovzdane hľadí k zemiľankám. Odrazu ožije.

Riaditeľ. Ach, Ľudka! Ľudka Marčenková.

Veliteľ (spozornie). Čože?

Riaditeľ. Z krytu vykukla dievčinka... Moja žiačka z ôsmej A... *(Volá)*
Ľudka! Potvrdí vám, že som riaditeľ... Schovala sa... *(Spamätá sa)*
Čo tu robí, dočerta?

Veliteľ. Píše si úlohy, čo iné? V každom kryte tu máme nejakú žiačku.
Menej chlastaj.

Riaditeľ (v pomykove). Videl som... Ľudku...

Vojak. Kam ho mám odvieť??

Veliteľ. Nech sa ide domov vyspať. Ešte nám tu chytí dajaký záchvat, ako mu pomôžeme? A ráno ťa čakáme s dokladmi. Ak neprídeš, nájdeme si ťa, ak nie si riaditeľ, ale hnusný separatista.

Riaditeľ. Chlapci... Vy ma pustíte?

Vojak. Naozaj?

Veliteľ. Nech ide do riti. Samopal necháš tu. Zistíme, odkiaľ ho máš. Ráno prídeš, vybavíme to.

Riaditeľ. Nájdite majora Kostenka. Vysvetlí vám to...

Veliteľ. Si schopný šoférovať?

Riaditeľ. Pôjdem pomaly. Sláva Ukrajine!

Veliteľ (cez zuby). Chod' už...

Riaditeľ si sadne za volant a pomaly odchádza.

Vojak. Prečo si ho pustil? Mal samopal...

Veliteľ. To je maketa...

Vojak. Áno. Ako naozajstný.

Veliteľ a Vojak si obzerajú samopal.

Veliteľ. No tak je naozajstný. Školské makety sa robia z naozajstných. Mal si v škole vojenskú prípravu?

Vojak. Nie... ja som chodil do francúzskej školy.

Veliteľ. Do riti... teraz už chápem, prečo máme takú armádu...
V rozoberaní a skladaní samopalu som bol v škole najrýchlejší.
Stopni mi.

Vojak stopuje čas. Veliteľ rozoberá a skladá samopal.

Vojak. Kurva! Deväť sekúnd.

Veliteľ. Dával som to za sedem. Podme ešte raz.

Vojak opäť stopuje, Veliteľ rozoberá a skladá.

Vojak. Skoro osem. Aha, vracia sa.

Prichádza auto. Vystúpi z neho vytriezvený riaditeľ.

Riaditeľ. Našiel som preukaz... Pod nohami v aute. Vypadol mi.

Veliteľ študuje preukaz.

Veliteľ. Dobre... Môžeš ísť.

Riaditeľ neodchádza.

Veliteľ. Čo je? Aha... Na...

Podá Riaditeľovi maketu samopalu. Riaditeľ ho vezme a odrazu s ním vyzerá inakšie. No neodchádza.

Riaditeľ. Je to sirota. Žije s babkou.

Veliteľ. Kto?

Riaditeľ. Ľudka?

Veliteľ. Čo za Ľudka?

Riaditeľ. Marčenková.

Veliteľ. Dal si si ešte dačo okrem chľastu? Drogy?

Riaditeľ. Doparoma... Veliteľ, Boh nás vidí... Chápem, nezletilé bývajú všelijaké... Ale tejto treba dať pokoj... Matka jej zomrela... Vychováva ju babka, vieš, čo je to? Nemohli odísť, keď sa bombardovalo... Celé mesiace v pivnici. Hej, zle sa učí... Fajčí, no nie je to kurva.

Veliteľ. Tuším ma chceš rozzúriť. Za koho ma máš?

Riaditeľ. Pust'te ju, odveziem ju domov. Nikomu nič nepoviem.

Veliteľ. Tebe načisto drbe! Ja mám ženu a dieťa!

Riaditeľ. To vám drbe. Čo s nami robíte... Chcem veriť, chcem veriť vo vás... Potrebujeme oporu. Moja žena v nemocnici každý deň niekoho z bojovníkov... Jedni nás bombardovali... Druhí jebú naše deti.

Veliteľ. A teraz ti rozjebem papuľu.

Stoja oproti sebe, jeden s maketou kalašnikova, druhý s naozajstnou zbraňou.

Veliteľ. Dávam ti slovo dôstojníka. Ona tu nie je.

Riaditeľ váha.

Veliteľ. Neveríš slovu dôstojníka? Podme. Sám sa pozrieš. Hybaj!

Riaditeľ váha.

Riaditeľ. Ale niekto tam bol.

Veliteľ. Spia tam dvaja vojaci po službe. A máme tam hus.

Riaditeľ. To nebola hus.

Veliteľ. Neveríš?

Riaditeľ neverí, no chce uveriť.

Riaditeľ. Slovo dôstojníka?

Veliteľ. Slovo dôstojníka.

Riaditeľ. Prepáč, veliteľ... Prepáč. Asi máš pravdu... Nervy.

Riaditeľ nasadne do auta a odchádza. Vojak a Veliteľ stoja mlčky vedľa seba. Nehľadia na seba.

Od frontu prichádza kryciami farbami maskovaný džíp, za volantom je vojak. Vedľa neho žena. Vojak salutuje. Nakloní sa k dôstojníkovi a povie prvú časť hesla.

Vojak. Udine.

Dôstojník. Miláno.

Vojak (pýta sa na ženu). S vami?

Dôstojník. Naša zdravotníčka.

Vojak. Môžem vidieť preukaz?

Vezme preukaz, študuje ho.

Vojak. Šťastnú cestu.

Dôstojník. Sláva Ukrajine.
Vojak. Hrdinom sláva.

Auto odchádza. Vojak ostane vonku. Veliteľ odchádza do krytu.

4

Noc. Dôstojník a žena idú v džípe zamaskovanom bojovými farbami. Dôstojník šoféruje, žena sedí vedľa neho. Obaja majú na sebe rovnošaty ukrajinskej armády.

Žena. Môžeš pustiť rádio?

Dôstojník sa na ňu začudovane pozrie.

Dôstojník. Ou key.

Dôstojník ladí rádio, no nájde len jednu stanicu s otrasným popíkom.

Dôstojník. Tu sa dá chytiť len toto.

Žena. Nechaj to.

Idú a počúvajú tú zlú hudbu. Auto sa natriasa na zlej ceste.

Dôstojník. Teraz príde veľmi zlý úsek.

Žena. Och, pamätám si ho. Taká cesta tu bola aj pred vojnou, veríš? Keď som študovala v Charkove, tadeto som chodila domov na víkendy. Už vtedy vypadávali plomby zo zubov. A teraz hovoria – vojna, vojna... Čo s tým má vojna.

Dôstojník. No... predsa len ju zničila ťažká technika...

Žena. Nehádaj sa so mnou.

Dôstojník. Nebudem.

Idú mlčky, rozhovor sa akosi nedarí.

Žena. Prepáč, počuj...

Dôstojník. Chápem, bez problémov.

Žena. Je to všetko jednoducho absurdné...

Dôstojník. Áno, hrôza.

Žena. Ja hovorím absurdné, on hovorí hrôza.

Dôstojník. Dobre, absurdné.

Žena. Dívaj sa na cestu.

Dôstojník zmĺkne, žena sa usiluje potlačiť svoju podráždenosť.

Žena. Čo si robil pred vojnou?

Dôstojník. Športoval som.

Žena. Gangster?

Dôstojník. Plavec. Majster športu. A ty?

Žena. Ja? Hm... mala som cestovnú kanceláriu. Posielala som ľudí vyhrievať si rite.

Dôstojník. Myslel som si, že si zdravotníčka...

Žena. Nie, na začiatku vojny som absolvovala kurz a to je všetko. Máš pekné telo z plávania. Aj Viťa mal pekné telo, no nie z plávania, ale od prírody.

Dôstojník. Uhm.

Žena. Nemusel ani chodiť do posilňovne.

Dôstojník malou rýchlosťou obchádza jamy, no všetky sa obísť nedajú, tak či tak ich v aute natrasa. Dôstojník mlčí, pozorne hľadí na cestu.

Žena. Viťa naopak zrýchľoval.

Dôstojník. Mal rád rýchlosť, áno...

Žena. Vieš, ako sme sa zoznámili, Vova... Ty si Vova, však?

Dôstojník. Vladimír.

Žena. Vladimír... Ako Putin.

Dôstojník. Nie, ako otec.

Žena. Otec žije?

Dôstojník. Zomrel.

Žena. Ale Putin žije.

Dôstojník. Hej, vymenil by som ich...

Žena. To nejde.

Dôstojník. Viem.

Žena. Čo myslíš, opijem sa?

Dôstojník. Tak to už vôbec nejde. A...

Žena. Žartujem. Je to voda.

Žena vytiahne poľnú fľašu, poriadne si z nej glgne.

Žena. O čom sme sa zhovárali?

Dôstojník. O otcovi...

Žena. A predtým?

Dôstojník. Rozprávala si, ako sa domov vrátila tvoja dcéra.

Žena. Áno...

Dôstojník stíši hudbu.

Žena. Len čo sme vošli pod bránu, začala sa vrhať na múry a nariekať. Vieš to predstaviť. Potom na dvere do bytu... Potom sme vošli do bytu, zhodila čižmičky a v každej izbe sa začala lepiť na steny, na dvere, na podokenice a vzlykať a bedákať... Ako starena. Má sedem rokov. Chodila som za ňou, smiala som sa a plakala som.... Nevedela som, čo povedať. Tri mesiace sme neboli doma, vrátila sme sa hneď po oslobodení... Vravím jej – iným celé domy rozbombardovali... Nemajú kam ísť... Dostala záchvat... (*zmíčne*). Ale chcela som ti rozprávať, ako som sa zoznámila s Viťom.

Dôstojník. Aha, áno...

Žena. Každý deň sme dostávali tabletky... Za hrst' hrozných horkých tabletiiek. Ale on dostával sladký vitamínový nápoj. Veľmi som plakala za mamou... A on prišiel ku mne a dal mi ten vitamínový nápoj. A ja som ho vylôchala. Každý deň mi ho dával, kým sme tam boli...

Dôstojník. Nerozumiem.

Žena. Zoznámili sme sa v nemocnici, obaja sme mali deväť rokov. Príšerná infekčná nemocnica v Charkove.

Dôstojník. Super! A odvtedy ste boli spolu?

Žena. Nie, nie odvtedy... Stretli sme sa až o tridsať rokov tu v poľnej nemocnici...

Dôstojník. A spoznala si ho?

Žena. Nie. Až neskôr... ..

Dôstojník. Paráda!

Žena. Strašne na mňa kričal pri prvom stretnutí. Pre toho chlapca... Ale toho sa nedalo zachrániť. Hneď začal na mňa vrieskať, že to bola moja vina. Spravidla aj ja vrieskam, no vtedy som sa len rozplakala. Bol to môj prvý mŕtvy...

Dôstojník. Vtedy som bol ešte v dôstojníckej škole...

Žena. Teba sa to vôbec netýka... Plakala som a on pristúpil ku mne a dal mi cukrík. „Ladového medveďa“. Ako vtedy ten vitamínový nápoj.

Dôstojník mlčí.

Žena. Prečo mlčíš?

Dôstojník. Zapchávaš mi ústa.

Žena. Hovor.

Dôstojník. Bol to dobrý veliteľ. Veselý, odvážny. Všetkých nakazil optimizmom.

Žena. Och, mlč!

Žena to nemôže počúvať, dá hudbu hlasnejšie. Pospevuje si. Napije sa z poľnej fľaše. Dôstojníka už tá cesta vyčerpala, ale ved' ešte sa len začala.

Žena (*prekrikuje hudbu*). Mal príšernú povahu. Tak sa vedel pozrieť na človeka, akoby mu dal tehlou po hlave. A potom vzal gitaru a všetci ho milovali. No keď si vypil, bol nežný ako kocúrik a také slová hovoril, na aké budem pred smrťou spomínať. A na zadku mal jazvu od injekcie v detstve, takú jamku. No aj bez tej jazvy by som ho spoznala. Podľa prstov, podľa nechtov, podľa kolien. Robiť DNA bolo na hovno... Som z toho taká... Zastav, chcem sa vyšťať. Už hodinu trpím.

Dôstojník zastaví auto. Žena vystúpi. Dôstojník vypne motor. Zavládne ticho. Vzadu v kabíne voľačo škripe. Dôstojník sa nervózne striasa. Žena sa vracia. Je premrznutá.

Žena. Panebože, tam je ale kosa. Štíš a moč ti mrzne.

Dôstojník sa usiluje naštartovať auto, no motor nenaskočí. Dôstojník urobí ďalšie pokusy.

Žena. Robíš si srandu?

Dôstojník. Moment...

Spraví ešte niekoľko pokusov.

Žena. Na kiego čerta si vypol ten motor?

Dôstojník. Chcel som mať ticho. V jednom kuse melieš, a keď nemelieš, reve hudba. Po tom vnútornom zranení sa mi žiada ticho.

Žena. Takže to nebolo to správne vnútorné zranenie. Po tom človek spravidla túži po zvukoch života. Si proste idiot, čo budeme robiť?

Dôstojník sa opäť pokúša naštartovať auto. Nedarí sa mu to.

Žena. Kurva. Idem ťa potlačiť.

Nepočká na odpoveď a vyskočí z auta. On sa usiluje naštartovať, ona tlačí auto. On vystúpi, jednou rukou tlačí, druhou drží volant. Auto sa rozbehne, no motor nenaskočí.

Dôstojník. Ja potlačím. Ty si sadni za volant.

Žena si sadne za volant, Dôstojník tlačí, auto nenašartuje. Žena ostane sedieť za volantom. Dôstojník chvíľu čaká, aby sa žena vrátila na svoje miesto, ona sa však nevracia. Dôstojník si sadne na jej miesto.

Žena. Ty si Vova, hej? Len mi nehovor, Vova, že sa ti to s autom stalo prvý raz.

Dôstojník neodpovedá.

Žena. No fajn, noc v aute s dvoma chlapmi... A vonku je mínus dvanásť...
Vždy som po tom túžila.

Dôstojník. Niekoho zastavíme.

Žena. No iste, je tu super premávka. Ako na diaľnici.

Dôstojník sa usiluje zatelefonovať.

Žena (*vysmieva sa*). Čo, nemáš tu signál, hej? Naozaj zvláštne.

Dôstojník. Áno, je to moja vina, nemal som v poli vypínať motor.

Žena mlčí, chce pustiť hudbu, no nejde to.

Žena. Kurva.

Dôstojník. Je to moja vina.

Žena. Nie je to tvoja vina, Vova. To Viťa sa so mnou nechce rozlúčiť.

Pamätáš si tú pesničku Táni Bulanovovej? (*Spieva*) „Neplač, ešte pred sebou jednu noc máme. Ešte jedenkrát vášnivú lásku si dáme! Tvoje oči sa do mojich zahľadia ešte raz, ešte posledný raz. A mne vyhrkne slza a triaška ma zachváti zas. A zajtra zas budem bez teba sama, ja viem. Ale ty neplač, ty neplač, nie.“

Dôstojník. Nepamätám sa.

Žena. Jasné, bol si ešte maličký. To je pieseň našej mladosti.

Prikladá si k ústam poľnú fľašu. Dôstojník zapne maják. Maják ticho šťuká v tichu. Dôstojník hľadá cez okno, či sa niekde nezjaví dajaké auto. Nejaký čas sedia mlčky.

Žena. Auto rýchlo chladne, všimol si si?

Dôstojník. Tu máš.

Vyzlieka si vojenskú bundu.

Žena (*kategoricky*). Neopováž sa! Radšej si zatrtkajme, Vladimír. Neber to osobne, len aby sme sa zohriali.

Dôstojník. Panebože!

Žena. V jednom kuse si chodil na ošetrovňu škemrať tabletku. Díval si sa na mňa hladnými očami. Ja sa ti predsa páčim, no nie?

Dôstojník. Hej, páčila si sa mi. Ale teraz sa mi nepáčiš. V tomto aute je telo milovaného muža a ty sa lepíš na mňa.

Žena. Haha... Chcel by si, aby som sa lepila naňho?

Dôstojník. Prestaň.

Žena. Mal pekné telo. No teraz ma nevzrušuje. A ešte je aj bez hlavy. Telo vo vreci a bez hlavy ma nevzrušuje vôbec.

Kľakne si na sedadlo a obráti sa dozadu do kabíny.

Žena. Viťa, kam si podel hlavu?!

Dôstojník. Prestaň piť.

Žena. To je voda! V službe nepijem!

Poriadne si uhne z poľnej fľaše.

Žena. Tak pod', Vladimír, Vova... Pod'. Aj tak sa neodbavím. Ešte počas prvej doby služby mi v kryte zmrzli vaječníky... S Viťom sme mali čudný sex, paródiu na sex. Raz sa nepostavil jemu, raz zasa bolo mňa... Je to na prd, keď ľúbiš, chceš a nemôžeš... Zato sme experimentovali. Viťa, pamätáš sa na naše hry? Pod', Vova, nech pocítime, že žijeme.

Bez váhania mu strká ruku do nohavíc. Muž jej ju prudko odtisne.

Dôstojník. Počuj, prestaň s tým

Žena. Ty si nevážiš svojho veliteľa? Jeho žene je zima, si prosto povinný ju zohriať. Alebo si na chlapcov? Preto si aj šiel do armády, aby si bol stále s chlapcami? Aby si sa so svalovcami kúpал v jednom kúpeli, aby si pri nich spal? Aj na veliteľa si si robil chuť, priznaj sa. Buzerant!

Dôstojník. Vystúp z auta, kurva!

Žena. Čooo? Čo si to povedal? Mám ti jebnúť po papuli?

Dôstojník vyskočí z auta, otvorí dvere a drsne za golier vyťahuje ženu z auta.

Dôstojník. Ty fuchtiľa, si ožratá, fuj!

Vyhodí ju z auta. Sadne si do auta a zamkne dvere. Žena vrieska a búcha do okien. Tvár má skrivenú nenávisťou grimasou. Do okna letí kameň.

Hádza sa na kapotu, skáče po nej, hádže kamene do okna. Dôstojník je celý bez seba od zúrivosti a bezmocnosti.

Dôstojník. Kurva jedna... Suka... Obluda...

Žena prestane besnieť. Zošmykne sa po kapote. Ticho. Dôstojník sa usiluje dovidieť, čo sa robí pod predným sklom. Žena vyskočí a robí grimasy, no už skôr humorné než nenávistné. Opäť sa zošuchne dole. O chvíľu sa objaví na druhej strane auta. Začne vášnivo bozkávať sklo vedľa Dôstojníka. Predvádza záber z potápajúceho sa Titaniku. Dôstojník na ňu hľadá s hrôzou a odporom. Potom sa jej tvár v jednom okamihu stane prázdnu a vážnu. Zvrtne sa a odchádza kamsi do noci, Dôstojník ju stratí z dohľadu. Usiluje sa naštartovať auto, nejde to. Skontroluje si telefón, nie je na ňom signál.

Začne sa znepokojsť, kde je žena. Otvorí dvere. Vystúpi.

Dôstojník (volá). Hej, Ľudmila!

Dôstojník ide hľadať Ľudmilu. V Ľudmilinom telefóne, ktorý leží v odkladacom priestore auta, zaznie zvuk prichádzajúce správy. Cvaká maják.

Dôstojník otvára dvere a pomôže žene sadnúť si na jej miesto. Žena si sadne, vzlyká.

Dôstojník. No tak... neplač... Premrzla si? Prosím ťa, prepáč mi.

Žena (detsky). Stratila som medailónik... Viťov... Daroval mi medailónik. Stratila som ho teraz v snehu, pri aute.

Dôstojník. Hneď ho nájdem, upokoj sa.

Vystúpi z auta. Hľadá. Žena zamkne dvere.

Žena. Viťa, on ma uráža. Urob niečo, Viťa. Stratila som tvoj medailónik. Nechcem, aby videl, ako plačem.

Plače. Dôstojník klope na okno, myká dvermi. Žena mu ukazuje vztyčený prostredník, figu, znak ženského pohlavia, skrátka všetko, čo môže ukázať urazená dievčina.

Dôstojník fajčí pri aute. Žena vezme svoj telefón, číta esemesku. Číta ju niekoľkokrát. Otvára auto.

Dôstojník si sadne, trasie sa od zimy. Žena drží v rukách telefón. Už neplače.

Žena. Naskočil signál. A zmizol. No mne stihla prísť esemeska. Od Viťu.

Žena číta esemesku.

Žena. Píše: „Luda, nájdi moju hlavu. Vráť sa po moju hlavu.“

Dôstojník. Daj sem, zmažem to.

Žena. Panebože...

Dôstojník. Nerozumieš? Našli telefón, bavia sa.

Žena. V tom telefóne boli naše esemesky, všelijaké fotky. Rôzne hlúposti...

Číta Viťine esemesky

Žena. Zakazujem ti holiť si chamajdu a podpazušie... Budem ťa lízať, kým ma nebude svrbieť jazyk...

Dôstojník (nežne). Prestaň...

Žena. Takže oni to môžu čítať a ty nesmieš? Jeho posledná esmeska: „Vzal som si tvoj hrnček s makmi, pusa“. Hovädá. Odsekli mu hlavu a teraz čítajú naše esemesky. Ja sa vrátim, vy svine...

Dôstojník. Vrátime sa spolu.

Žena. Neviem, ako ho pochovať bez hlavy... Počuj, spopolníme ho.

Dôstojník. To sa musíte rozhodnúť vy sami...

Žena. Nie, nie, hneď teraz. Spopolníme ho a popol rozvejeme do vetra. Bude to pekné, symbolické.

Žena vystúpi z auta, otvorí zadne dvere kabíny a vyťahuje papierové vrece s telom von. Dôstojník uchopí vrece za druhý koniec.

Dôstojník. Zbláznila si sa?

Žena. Je môj, spravím to, čo chcem. Najprv rozložme vatru, zohrejme sa. Je mi veľmi zima! Viťa by ma zohrial. No ty nechceš.

Dôstojník. Upokoj sa. Zohrejem ťa. Pod' sem, no upokoj sa. Otvoríme vrece.

Počuť, ako sa trhá vrece. Žena ho odšmarí od seba.

Žena. Panebože! Odpusť mi to, Viťa!

Žena sa prepadáva do tichej hystérie. Dôstojní opäť vystúpi z auta a usadí ju do kabíny.

Dôstojník. Upokoj sa, je mráz, zamrzne... V pohode. Mám náhradné verec v kufri. Pod' sem, pod' sem...

Objíma ju, pritíska si ju k sebe.

x x x x x x x x x

Ráno. Dôstojník spí, prikrytý bundou. Žena v aute nie je. Otvorí dvere a sadá si na svoje miesto. Je v pohode, triezva a nalíčená.

Žena. Volod'a, vstávaj.

Dôstojník sa okamžite prebudí, vyskočí.

Žena. Chlapci nás potlačia.

Ktosi zozadu tlačí auto. Motor naskočí. Žena sa vykloní z okna a komusi kýva.

Žena. Päť minút! (*Dôstojníkovi.*) Zastav.

Dôstojník zastaví auto, ne nevypne motor. Žena naňho pozorne hľadí.

Žena. Čo sa ti snívало.

Dôstojník. Snívало sa mi, že je taká zima, že nemôžem spať.

Žena. A mne sa snívали štrasové čižmičky.

Dôstojník. Čože?

Žena. Také zimné... Videla som ich počas poslednej služby v Kyjeve na jednom dievčati. Celé sú pošité štrasom a perlami. Tak veľmi som ich chcela, až som začala slintať. No a dnes sa mi prisnili. Obula som si ich a bolo mi teplo.

Dôstojník. Ideme?

Žena. Nie... Vrátim sa s chlapcami na základňu. Ďalej choď sám.

Dôstojník. Prečo?

Žena. Na ďalšom kontrolnom stanovišti si k sebe prisadne Lera.

Dôstojník. Aká Lera?

Žena. Viťova žena. Vdova.

Dôstojník. A ty si kto?...

Žena. Nikto. Ja som ho len sprevádzala na miesto stretnutia s príbuznými. No ak nemáš nič proti tomu, vystúpim tu.

Dôstojník. Nevedel som...

Žena. Takí muži sú vždy ženatí.

Dôstojník. Boli ste pre mňa taký pár... ideálny. Bol to hovädo...

Žena. Čože?

Dôstojník. Vzal so sebou do hrobu štyroch chlapcov... Všetci vedeli, že je to šialená operácia. A on ich viedol...

Žena. O nebožtíkoch len v dobrom...

Dôstojník. Ten tvoj Viťa bol hovädo. Žena, manželka... Fuj...

Žena. Hej, a ešte musíš s ním ísť.

Dôstojník. Do piče. A žena to vedela?

Žena. Nevieť. To nie je dôležité. Už sa nikdy nebude môcť rozvieť a vziať si mňa.

Prichádza esemeska. Žena sa nervózne mykne, no nepozrie si ju.

Žena. To je dnes už štvrtá. S vyhrážkami.

Dôstojník. Zablokuj ho.

Žena. Viťu? Nemôžem.

Dôstojník. To nie je Viťa.

Žena. Tak či tak je to nejaké jeho pokračovanie...

Dôstojník. No dobre... Mám vystúpiť? Možno sa chceš rozlúčiť.

Žena. Len s tebou. S ním som sa rozlúčila už včera.

Dôstojník. Spomínam si... Snívalo sa mi, že som ťa celý čas ukrýval.

Žena. Nesnívalo sa ti, celý čas si ma ukrýval... Ďakujem.

Pobozká dôstojníka na ústa. Vystúpi.

5

V tmavej miestnosti sa otvoria dvere, ktosi hmatá a zažne matné svetlo. Pivnica bez okien. Pri dverách sú dvaja. Muž má na sebe vojenské maskáče, dievčinka je v džínsoch a tričku.

On. Tadeťo.

Ona. Čo tu bolo predtým, podľa teba?

On. Myslím, že sklad.

Ona. A čo tu skladovali?

On. To isté, čo aj teraz. Rôzne zariadenia pre sanatórium. Tu je vaňa, toto je dajaká blbosť... asi na inhalovanie. Chlorofylipt, spomenul som si, kurva.

Ona. Takže toto je sanatórium?

On (*zasmeje sa*). Hej, kúpele.

Ona. A akú majú špecializáciu?

On. Akože čo liečia?

Ona. No hej... Niekde sa lieči pohybový aparát, niekde vnútorné orgány...

On (*smeje sa*). Tu sa lieči pohybový aparát, presne tak. (*Smeje sa*)

Ona. Ja som chodievala s babkou do Mirgorodu, pili sme tam vodu, chodili na proce...

On. Už drž hubu, Vyzliekaj sa.

Ona (*v tej chvíli sa rozplače*). Ty už zasa... No prosím... S babkou sme chodili na procedúry... Inhalovali sme kyslík...

On. Počula si ma, kurva? Vyzliekaj sa.

Ona. Prosím ťa, najprv by som ti chcela porozprávať, ako sme s babkou chodili do sanatória... Mala som problémy s chrbticou a chodili sme sem každý rok a ja som pila minerálnu vodu z prameňa... Musela som chodiť v korzete...

On. Myslíš si, že teraz vo mne vyvoláš súcit?

Ona. Si predsa človek.

On. Som zviera.

Ona. Si človek. Inhaloval si chlorofylipt. Bolelo ťa hrdlo, nemal si rád inhalovanie, však?

On. Teraz bude teba bolieť hrdlo. Veľmi silno ťa bude bolieť hrdlo z môjho kokota.

Ona. Vieš čo, dnes nie. Prosím ťa. Možno si zvyknem a zajtra sama budem chcieť.

On. Seriem ti na to, kedy ty budeš chcieť. Ja to mám rád práve takto... keď kričia.

Muž ju udrie do tváre, dievčina vykríkne, plače silnejšie.

Ona. Pozri sa, ako ma to páli... Dotkni sa, ako ma to páli. Dotkni sa ústami.

Muž prinúti dievčinu klaknúť si, pritláča jej tvár medzi svoje nohy. Dievčina sa dusí vlastnými vzlykmi.

On. Chlorofylipt, fuchť'a, ideš...

Ona. Takto to nebýva. Veď aj ty si bol voľakedy decko, miláčik...

On. Jebáčik. Bol som jebáčik, A teraz som dokonalý jebáč.

Ona. Nie, ty si fajn.

On. *(smeje sa)*. Vysmievaš sa mi? Som stopercentný úchylák. Rád mučím, som sadista!

Ona. Ale veď s tým sa žije ťažko...

On. Je ti ma ľúto?

Ona. Je.

On. Tak ma vyfajči, keď ti ma je ľúto.

Ona. Mne ťa je ľúto inak. Tak ľudsky.

On. Fajči, sestra, fajči!

Ona. Prepáč mi. Prepáč mi, prosím ťa. Veľmi ťa chcem. Ale teraz... nie je mi dobre... Som vo veľkom strese. Zajtra, prosím ťa... všetko spravím zajtra... Naozaj sa mi veľmi páčiš.

Mužovi opadne erekcia a zmocní sa ho zlosť.

On. Si kurva vyjebaná? Alebo sektárka? To je dobre. Budem ťa jebať do riti, kým sa neposerieš. Potom z nej vytiahnem kokot a pojemem ťa do úst, budem ťa jebať cez grcance a potom zavolám kamošov, zo desať smradľavých a drbnutých vojakov, čo tu, ty sviňa, tri mesiac sedia bez báb v sračkách a všetci ťa budú preťahovať Dron má takého vtáka, čo ti dočiahne až do mandlí. Dotrhajú ťa tu na našu zástavu, ty sviňa... Mama ťa nespozná ani podľa gatiek...

Ona. Moja mama...

On. Len mi nevrav, že mama ti zomrela, lebo sa okamžite odbavím, kurva... Pri cudzom trápení sa vždy odbavím. Čo si ticho, sviňa. Sviňa, povedz dačo.

Ona. Lúbim ťa.

On. Čože, kurva?

Ona. Lúbim ťa,

Muž ju veľmi silne udrie.

On. Podľa teba som debil?

Ona. Rob čo chceš. Potrebuješ...

Muž ju bije, dievčina len stoná, no nebráni sa, nezakrýva sa a opakuje, akoby blúznila.

Ona. Si fajn... Lúbim ťa... Lúbim ťa...

Muž sa na ňu vrhne zhora, dievčina nekladie odpor, muž sa chvíľu natriasa, nedarí sa mu. Vstane.

Ona. Lúbim...

On. Drž hubu, kurva, nestojí mi!

Ona. Prepáč mi to...

On. Myslíš si, že si vyhrala? Myslíš si, že si ma prešťala, sviňa? Novinárička. Myslíš si, že potom napíšeš na fejsbuk ako si padla do zajatia a ojedala si Felixu? Nie, nie. Teba odtiaľto vynesú nohami dopredu. A na tvojom profile napíšu: „Bože, to je strašné...“ „Taká mladá...“ „Taká strašná smrť...“ A ešte napíšu: „Sama si je na vine, na kiego čerta tam išla.

Ona. Prepáč mi...

On. Mojim vojakom je fuk, či kladieš odpor či nie, to len ja som taký úchylák. Tí ťa dojedú nasmrť. Alebo sa zabi, tresni si hlavu o vaňu. Hneď sú tu, už sa stavajú do radu.

Muž na ňu zvrchu napľuje, odchádza. Dievčina leží, ani sa nepohne, potom sa pomrví, začne stonať. Dvere sa otvoria – muž sa vracia, dievčina zmeravie. Muž pristúpi k nej a pomôči ju. Odíde.

Dievčina ešte chvíľu leží, potom vstane, sedí, zavýja hrôzou. Zavrzgajú dvere. Dievčina hľadá na dvere.

x x x x x x x x x x

Muž prichádza, nesie konzervu s duseným mäsom a nôž. Dievčina v tom istom oblečení, len špinavá, so zlepenými vlasmi sedí v kúte pivnice na akejsi handre.

Hľadá na muža.

Muž nožom otvára konzervu.

On. Položím ju na zem, budeš jesť ako pes.

Ona. Možno budem jesť ako mačka. Mala som ju v detstve...

On. Kurva, zadrhni sa s tým svojím detstvom. Ja som mal škrečka, seriem teraz na to...

Ona. Ako sa volal?

On. Miláčik. Uhryzol ma do prsta a ja som mu vytrhol zuby. Potom som mu odtrhol laby. Potom plával vo vlastnej krvi, kým sa neutopil.

Ona. To nie je pravda.

On. Chceš dopadnúť ako ten škrečok?

Ona. A ja... aj ja som... Nedávno som zrazila sliepku.

On. To čo je za pičovina?

Ona. Šla som auto a ona prebiehala cez cestu... A ja som ju...

Dievčina vzlykne. Chvíľu plače.

On. Ty si vážne jebnutá.

Ona. Zastavila som auto, Vystúpila som a vošla do dvora.

On. Do akého dvora?

Ona. Odkiaľ vybehla...

On. A načo, do piče?

Ona. Aby som im povedala, že som ju zabila.

On. Povedali ti, že si jebnutá?

Ona. Povedali, aby som zaplatila dvesto hrivien.

On. Jasné. Hneď zbadali, že si jebnutá. Kilo sliepky stojí päťdesiat hrivien. Vypitvanej, A celá sliepka maximálne tridsať.

Ona. Zabila som ju. Chápeš?

On. Maličká, ty si vrahyňa.

Ona. Áno.

On. Predstavil som si, že vojdem do dvora k všetkým Ukrajincom, ktorých som zabil... A vravím rodičom – zabil som vášho syna. Koľko vážil a po čom je kilo? Na koľko si ceníš vašich za kilogram?

Ona. Na tisíc hrivien.

On. Trepesh. Ak dobrá sliepka stojí päťdesiat hrivien kilo, tak jeden vyjebaný Ukrajinec stojí dvadsaťpäť. Sliepka nerobí nič zlé.

Ona. To pre teba je vyjebaný Ukrajinec, ale pre rodičov a pre vlast' je to ten najlepší a najcennejší syn.

On. Máš pravdu, maličká, máš pravdu, Tisíc, vravíš? Okej. Koľko váži priemerný Ukrajinec?

Ona. Sedemdesiat?

On. Sedemdesiat po tisícke. Sedemdesiattisíc hrivien. Kurva... To je po piči. Nemôže toľko stáť. Potom som dlžný milión.

Ona. Nemôžeš byť toľko dlžný.

On. No dobre, tak nie milión, do piče. Čo nežerieš?

Muž podá dievčine konzervu s mäsom, v mäse je nôž, dievčina uchopí nôž a hltavo ním je. Muž chodí po pivnici, pohvizduje si.

On. Akože nie milión. Zabudla si násobilku, kurva? Rátam, že som odpravil asi tridsať ľudí, tak nejako... Vychádza to na dva milióny stotisíc. No dobre, všetci asi nemôžu stáť rovnako, niektorý je drahší, niektorý lacnejší Aj váha je rôzna.

Muž k nej stojí chrbtom. Dievčina hľadá naňho. Už neje.

On. No len si to predstav, dva milióny! Ja som ekonomický zločinec, kurva. Hľadá ma Interpol. No vo svojej vlasti som hrdina. Mojej mame príde také oznámenia...